

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ANNA TOIVO HUOMISEEN HERÄTTÄJÄJUHLAT

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

sunnuntai 16.7.2023
päätösseurat klo 13.30
Anna Merivirta

Hugo Simbergin maalaama *Haavoittunut enkeli* on yksi suomalaisten rakastetuin taideteos. Moni teistäkin pystyy varmasti palauttamaan mieleensä maalauksen, jossa kaksi totista poikaa kantaa keväisen karussa maisemassa paareilla enkeliä. Tuo enkeli istuu kumarassa ja hänen silmänsä on sidottu vaalealla liinalla.

Olen siinä mielessä valtavirtaa, että tuo teos on yksi lempimaalauksiani ja ehkä ensimmäinen maalaus, joka on piirtynyt mieleeni. Olen nähnyt sen ensimmäisen kerran luokkaretkellä noin kymmenvuotiaana, aika lailla samanikäisenä kuin maalauksessa kuvatut lapset ovat. Muistan katsoneeni maalausta pitkään. Mietin, mitä hän on tapahtunut ja miksi pojat kantavat enkeliä. Maalauksen enkeli oli erilainen kuin silloinen mielikuvani enkeleistä, vailla valtaa ja voimaa. Se näyttää paremminkin enkelinpukuun pukeutuneelta tytöltä kuin eteeriseltä ilmestykseltä.

Kuten kaikkia taideteoksia, myös Simbergin maalausta jokainen tulkitsee omasta näkökulmastaan. Simberg itse ei halunnut määritellä sitä, miten teos olisi ymmärrettävä. Kun hän asetti maalauksensa ensimmäistä kertaa esille, sen nimen paikalla oli pelkkä ajatusviiva. Se on vahva kannanotto. Ajatusviiva oli yksi tapa ilmaista, että jokainen näkee ja kokee teoksen omalla tavallaan. Samalla se oli taiteilijan lupa vapaaseen tulkintaan.

Haavoittuneen enkelin suosion salaisuus saattaa olla siinä, että siihen voi peilata omaa elämäänsä. Simberg sai *Haavoittunut enkeli* -maalauksensa valmiiksi vuonna 1903. Sukupolvet toisensa perään ovat tunteneet tuon maalauksen ja voineet heijastaa siihen omaa elämäänsä ja ympäröivän maailman tapahtumia. Sen myös luultavasti näkee eri lailla erilaisissa elämänvaiheissa. Tänä keväänä lähityöyhteisöni oli päiväretkellä Tampereella ja vierailimme Tampereen tuomiokirkossa, jossa esillä on yksi Simbergin versio *Haavoittuneesta enkelistä*. Tuolloin kiinnitin erityisesti huomiota maalauksessa olevien poikien käsiin. Miten raskaan kuorman pienten poikien kädet ovatkaan saaneet kannettavakseen.

Kun ajattelen minulle rakkaiden ihmisten käsiä, mieleeni nousee esimerkiksi mummani pehmeät, elämää nähneet kädet. Noiden käsien ihoa kutsuimme sisareni kanssa lapsina pullataikinan tuntuiseksi. Kenenkään muun käsien kosketus ei pidä sisällään yhtä paljon hellyyttä, kuin mumman. Tai miltä näyttivätkään edesmenneen vaarini suuret, turvalliset kädet. Joka kerta hyvästellessämme ne heilahtivat samalla tavalla samaan aikaan kun suusta tulivat sanat: "Tule sitten taas koska vain." Miten pieni käsien liike saikin aikaan niin suuren tervetulleeksi tulemisen kokemuksen. Tai miltä tuntuukaan tarttua rakkaaksi käyvän ihmisen käteen: kosketus, joka saa tuntemaan, että perhosiä lentelee vatsassa. Tai miltä rakkaan ystävän kädet tuntuvat: luottamus siihen, että ne kädet asettuvat halaukseen, oli elämässä iloja tai suruja. Mitä kaikkea noiden läheisteni kädet ovatkaan kannatelleet?

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

Jospa osaisimme olla aina niin lähellä toisiamme, että käsi ylettäisi koskemaan seurapenkissä. Jospa osaisimme olla niin lähellä, että olisi helppoa tarttua toisen käteen tervehdykseen, rohkaisevaan puristukseen tai hellään silytykseen. Emme aina osaa ennustaa, millaisia kädenjälkiä jätämme tähän maailmaan ja toisiimme. Me emme näe tulevaisuutta, emmekä aina näe kokonaisuutta. Ja silti meidän tekomme ovat rakentamassa sekä tulevaisuutta että kokonaisuutta. Rakkauden tekojen — vieraanvaraisuuden, palvelun ja toisen ihmisen näkemisen jäljet voivat olla pitkiä ja merkittäviä. Aina vierelle asettuminen, toisen käteen ja elämään tarttuminen, ei ole helppoa. Se on suostumista murtuneeseen maailmaan.

Näiden herättäjäjuhlien tunnusvirren, Siionin virren 165, viimeisessä säkeistössä esitetään Jumalalle pyyntö: ”- meitä kanna käsin rakkain, voimakkain.” Mikä on se hetki, jolloin hapuilen kohti Jumalan kannattelevia käsiä? Kun vastoinkäymiset ja sietämättömäksi käyvät pelot kasvavat, toivon pääseväni Jumalan näkymättömien käsien turvaan. Puristan tiukasti otteeni johonkin, joka luisuu käsityskyyni ja kosketukseni tuolle puolen. Samalla tarraudun siihen kuin vastasyntynyt lähelleen ojentuvaan sormeen, koko voimallaan turvaa hakien. Olipa vastassa mitä tahansa, kävipä suru, tuska tai häpeä miten suureksi, sormieni tiukassa otteessa on toivo siitä, että Jumalan kädet kyllä kannattelevat. Niin kauas ja avaralle armo yltää, etteivät ihmisen kädet yllä sitä mittaamaan. Ihmisen syyliä avarampi on Jumalan armo — Jumalan kämmenten väliin jäävä tila, johon jokainen mahtuu.

Ihmisen kädet — voimakkaimmatkin ja paljon työtä tehneet, monia auttaneet ja moneen jälkiä jättäneet ovat lopulta tyhjät. Elämä valuu niistä kuin sileä hiekka. Mutta tyhjiin käsiin tarttuvat toiset kädet: Lunastajan kädet, naulanjalkien merkitsemät, loistavat ylösnousemuksesta ja herättävät uuteen elämään. Ja niin saa ihminen luottaa, että meitä kannetaan, käsin rakkain, voimakkain.